

OBCHÁDZA nás TEMNOTA

Ivan Kučera

Obchádza nás temnota

zbierka hororových a trilerových
poviedok Ivana Kučeru

Ivan Kučera
OBCHÁDZA NÁS TEMNOTA

© HYDRA 2020
© Ivan Kučera 2020

Obálka: Filip Bandurčín

Jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

38. publikácia, prvé vydanie 2020

ISBN 978-80-89840-31-1

Venovanie

*V prvom rade mojím najbližším: manželke, rodičom
a Rižovi s Nadou.*

*V druhom rade Honzovi Vojtíškovi, ktorý ma prehováral
na vlastnú zbierku tak dlho, až som ju poslal do Hydry.*

*V neposlednom rade samotnému vydavateľstvu, Janovi Drábovi,
spolužiakom, ktorí kedysi pradávno, v inej galaxii a v inom
čase, čítali moje poviedky a tiež Dávidovi Marcinovi, Filipovi
Bandurčínovi, Lucii Kroneislovej, Jennke Packovej a Zuzane
Droppovej, ktorí spolu s Rižom obohatili moje literárne svety
svojím výtvarným umom.*

*Ďakujem aj tebe, drahý čitateľ. Dúfam, že sa ešte niekedy
stretneme.*

Slovo na úvod

S Ivanem Kučerou mě seznámil Ovoniavač. Vlezl mi do bytu, vyvolal mrazení za krkem, a už tu zůstal. Přišel společně s krokodýlem, kterému jsme pak s Ivanem trochu přeoperovali ocas. A pak přicházeli další a další. Na leccos jsem si zvykl, ale z Ovoniavače mám nepříjemné pocity pořád. Je to prostě neřád.

Podobné pocity ve mně vyvolávají Kučerovy krajinky. Ivanovou doménou jsou totiž exteriéry. To cosi, tajemného a strašidelného, co je venku. Protože tam venku je zlo. Venku. Neomezené v prostoru a povaze. Svobodné, mrazivé a děsivé. Když je to uvnitř, zpravidla to má jasně vymezené hrany a povahu. Venku ne, tam to může být cokoliv. Třeba cosi, schovávající se za zmrzlý déšť nebo v mlze... Schopnost propojit napínavou atmosféru s načrtnutím prostředí, vyvolat nepříjemné stavy jen pouhým popisem okolí, jeho vykreslením, usazením hlavní dějové linie v krajině, to je možné považovat za jednu z nejpůsobivějších schopností Kučerovy tvorby. Něco je tam venku. Ivan to ví a je schopen tento pocit sdílet. Věřte mi, že po přečtení některých jeho povídek a obou románů, mě na Slovensku do lesa jen tak nedostanete.

Běžnou reakcí na podivné věci, které vám najednou nečekaně zkrřížují cestu je smích nebo strach. To puzení roztřepat bránci nebo povolit močový měchýř či jiné tělesné svaly je stejné. Kučera ale nepřichází jako klaun, přichází zahalen do pláště

strachu. Nelechtá v podpaždí, tvrdě vám položí ruku na rameno, sevře a drží. Krokodýl na Slovensku, podivné stvoření, které s vámi žije doma, domácí zvíře, stavějící zaběhlý potravní řetězec na hlavu nebo obyčejný návštěvník noční pumpy, nic z toho ve vás nebude vzbuzovat smích. Ale strach. Obyčejný lidský přirozený strach. Ten se totiž skrývá v obyčejných věcech v neobyčejných situacích. Což je další věc, kterou má autor následujících povídek dobře podchycenou. S ní operuje. S obyčejným lidským strachem. Ať už jde o útok neznámého nadpřirozena nebo věcí známých a obyčejných.

Přesto povídkám nechybí humor. Ovšem ne prvoplánový. V této sbírce nenaleznete komediální horory. I tak se ale zasmějete. Některým svým postavám Kučera totiž věnuje jistý charakterní svéráz, přirozenou komičnost a obecnou nenormálnost. Ať už jde o policistu vyšetřujícího podivná zmizení lidí nebo v rozkroku veselou pumpačku na vánoční šichtě. Lidé jsou prostě různí. I v díle Ivana Kučery.

Oblíbeným autorovým prvkem jsou bestie. Ať už nadpřirozené, lidské nebo zvířecí. Vychutnává si je, studuje a snaží se proniknout do jejich děsivé podstaty. Dokáže podat setkání s krokodýlem ve volné slovenské přírodě jako zcela přirozený jev. Když jsem mu ze srandy před lety poslal odkaz na novinový článek o útěku jistých zvířat jistému chovateli, neváhal a napsal o tom povídku. I ta na vás čeká v knize.

Víte, mým nejoblíbenějším slovenským slovem je hmla. A Ivan Kučera jí věnoval celou jednu povídku. A něco do ní schoval.

Není to zase tak dávno, kdy jsem Ivanu Kučerovi říkal, že bych měl ve své knihovně rád jeho povídkovou sbírku. Jsem rád, že jsem se dočkal.

Zbývá doufat, že tuhle knihu čtete v naprostém bezpečí. Doma, v brnění peřiny, mimo domov v bezpečí kolektivu. Ve vlaku bezpečně uzavřeni ve volném kupé. Protože je to tam venku, obchází to. Kolem dokola. A tato kniha může být vstup-

ní branou. Přímo k vám.

Cítíte to?

Honza Vojtíšek

„Všetko krásne skončí, zhasne.“

Aya: Lietaj, dýchaj, buď

„Pozeráš sa na to zle, Marty, s tou tmou. Že vyhrala. Nevyhrala. Pretože podľa mňa, na samom začiatku bola práve len tma. Až potom prišli hviezdy. Nie tma, ale svetlo nakoniec vyhralo.“

True Detective

„Keď sa pozeráš zlu do očí, zlo sa pozerá do tvojich.“

American Horror Story: Asylum

Ovoniavač

Nikdy som si nemyslel, že mi raz vyjde kniha. Ale vyšla. Potom som si s hrôzou uvedomil, že je to román z červenej knižnice.

Pravdaže, JA som bol autor a pri písaní som vedel, ČO píšem. No niekoľko mesiacov po úspešnom (romantika u nás vždy išla na dračku) uvedení knihy na trh som sa zobudil do tichého bytu a došlo mi to: Kamarát, napísal si brak! Ty, ktorý si začal písať ako sedemročný, lebo si namiesto šlabikára dostal Misery od Stephena Kinga. Ty, ktorý píšeš krváky, plné mŕtvych ľudí a zvierat. Ty, ty, ty!

Kniha sa volala Mŕtva sova a predávala sa tak dobre, že po mesiaci vydavateľ urobil dotlač.

Manželku som nemal, ani deti. V byte po rodičoch som žil sám. Susedia – väčšinou deti ľudí, ktorí tu bývali pred nimi. Šestposchodový činžiak v zelenom prostredí. Na jabloni pred činžiakom sa zjavili púčiky a na marhuliach voňavé biele kvety.

Bol som nútený pracovať na Mŕtvej sove 2. Stanovil som si prísny režim. Vstával som skoro ráno. Môj deň sa začínal návštevou kúpeľne, s východom slnka som išiel do potravín pre rožky a noviny. Na tichej ulici po mne štekali psy. Doma som sa naraňajkoval a potom som písal. Najlepšie sa mi písalo skoro ráno.

Písanie dvojky ma bavilo natoľko, že som raz vstal z postele krátko po štvrtjej, uvaril si kávu a z pracovne už čoskoro vychá-

dzal klepot klávesnice. Mal som na ušiach slúchadlá s hudbou, len tak som sa vedel sústrediť.

Keď som na chvíľku prestal písať a dal si dole slúchadlá, sprvu ma ovalilo všadeprítomné ticho... no potom som začul šuchot. Ako keby na Zemi pristál mimozemšťan a našiel vrecko s cukríkmi, vnútri uvidel farebné veci a chcel sa k nim dostať, no nevedel by ako, lebo na ich planéte vrecká neexistujú. A tak by ho len obchytával a ono by šuchotalo. Započúval som sa do šuštiaceho zvuku pozornejšie. Možnosť, že by išiel od susedov, som vylúčil.

Mohol to robiť môj kocúr?

Včera večer som nechal na stole v kuchyni nerozbalené cukríky. Vyskočil na stôl, hajzlík.

Šušťanie prestalo. Ozvalo sa hlasné trhnutie. Na linoleum sa vysypali cukríky.

Kuchyňa bola hneď oproti mojej pracovni. Tam som kocúra nechával cez noc zavretého. Mal tam misku s jedlom aj malý záchod s pieskom. Predtým som nechával otvorené všetky dvere v byte, aby mal v noci voľné teritórium, no v poslednom čase si mýlil koberec so záchodom. Preto som ho zatváral do kuchyne.

Potichučky som otvoril dvere na pracovni, aby nepočul, že idem. Musel som ho potrestať a k tomu bolo nutné chytiť ho priamo pri čine. Bosými nohami som stúpil na koberec v chodbe, položiac ruku na kľučku kuchynských dverí. Rýchlo som ich otvoril a rozsvietil.

Kocúrik sedel na svojej stoličke. Väčšinou spával stočený do kľbka, no teraz sa zahrabal do prikrývok. Vykúkala mu z nich len hlava s vytreštenými očami. Hneď ako ma uvidel, vystrelil z brlohu a preletel okolo mňa, ukryjúc sa v pracovni.

Niečo tu páchlo. Slabo, ale páchlo. Akoby ste sa pokúsili smrad prestriekať pomarančovým sprejom. Na zemi boli vysypané cukríky a na stole roztrhnuté vrecko. Medzi cukríkmi som uvidel niekoľko rozbalených, prázdnych papierikov.

Vybehol som z kuchyne, odomkol dvere a rozsvietil na schodisku. Ticho, len dole čosi bzučalo.

Vrátil som sa do bytu. Cukríky, vrecko a papieriky, som vyhodil do koša. Kocúr už vyzeral byť pokojný, pomaly som sa upokojil aj ja.

Mali ste už niekedy ten pocit? Sedíte vo svojom byte, ste sami doma. Ticho, počuli by ste ihlu spadnúť. A zrazu ju spadnúť počujete. Zamarí sa vám, že ste NIEČO počuli. Neviete, čo. Nejaký zvuk. Zmeníte sa na skalú, aby ste počuli i najmenšie suchnutie. No väčšinou, ak máte šťastie, už nepočujete nič. Čoskoro na nepríjemný zážitok zabudnete.

Ludská pamäť je zvláštna vec. Až v kontexte s týmito nepríjemnými udalosťami som si spomenul na detstvo. Letné prázdniny som trávil s babkou na dedine a okrem iného mi vravela aj o ňom. O Ovoniavačovi. Je to humusácka smradľavá príšera. Býva niekde v byte a z úkrytu vychádza, až keď je vzduch čistý. Pred ľuďmi, ktorí sú ochrnutí a nemôžu komunikovať s okolím, sa pravdepodobne Ovoniavač bežne zjavuje a pohybuje sa po ich izbe. Zakráda sa potichu bytom, ovoniava a je veci, ktoré som zabudol dať do chladničky. Kým som sa zobudil, jeho puch stihol vyprchať. Prázdne obaly od potravín hádzal do koša.

Neviem, prečo ovoniaval, ale mám teóriu. Preto, prečo mačky a psy. Bol rovnaký, no on svoje schopnosti nechcel využiť, on ich potreboval zneužiť. Akoby predbežne rátal s tým, že sa raz z bytu odsťahujem. Tomu nemohol zabrániť (i keď, občas som sa v noci strhával zo zlého sna, v ktorom sa mi zdalo, že tomu môže zabrániť veľmi jednoducho). Mohol však zabrániť tomu, aby som sa neodšťahoval len ja s kocúrom – ale aj on! Inými slovami, potreboval poznať moje pachy, aby ma raz vystopoval, keď to bude potrebné.

Písanie ma už nebavilo. Strašilo ma. Čo ak vždy, keď píšem so slúchadlami na ušiach, s hudbou revúcou do uší, čo ak vtedy postáva pri dverách a nakúka dnu kľúčovou dierkou?

Niekedy sa dostanem pri písaní do tranzu, v ktorom nevnímam okolitý svet. Vtedy sa ku mne môže dokonca priplaziť a ovoniavať ma. Viete si to predstaviť? Tá predstava ma po nociach privádzala do šialenstva. Čo robí, kým kupujem rožky? A čo je ešte horšie: čo robí, keď som doma?

Má samé nechutné vlastnosti. Napríklad žiarlivosť. Chce ma mať len pre seba. Kocúrovi rozbil hlavu tĺčikom na mäso. Naračil to tak, že mŕtvolku pohodil ku kuchynskému drezu, na ktorý položil drevenú dosku na krájanie, vedľa nej nôž a naklepané hovädzie. Malo to vyzeráť ako nehoda. Naklepával som mäso, potom som odbehol, kocúr bol akože blízko a tĺčik sa zošmykol a rozbil mu hlavu. Lenže Ovoniavač zabudol na to, že nie som debil. To naozaj veril, že mu to zožeriem? Taký nezmysel? To som si už nemal pamätať ani to, či som naklepával mäso? To ma naozaj až tak podceňoval? Alebo bol taký hlúpy?

Alebo sa mi posmieval!

Po kocúrovej smrti som zostal s Ovoniavačom v byte sám. Pred epizódou s cukríkmi som sa v noci skoro nikdy nebudil, mával som dobrý spánok. Potom sa pre mňa stala posteľ peklom, ktoré som musel pretrpieť z čisto biologického hľadiska. Zamykal som dvere do spálne, ale pocit večnej neistoty spôsobil, že som začal zle spať. Prerušil som kontakty s ľuďmi, nedvíhal som telefóny, neotváral som na zvonenie pri dverách a schudol som za dva mesiace dvanásť kíľ.

Raz som s vypätím všetkých síl prehľadal byt. Bol teplý víkend, suseda umývala schody. Práve sa na druhom poschodí rozprávala so susedom kulturistom. Časom sa k nim pridali ďalší dvaja susedia. Nechal som otvorené dvere a snoril. Prezrel som práčku, nádrž na vodu v kúpeľni, sprchový kút, vstavaný šatník v predsieni, sporák, komoru (tá bola po nociach určite jeho rajom), skrine v izbách, nakukol som pod posteľ, pod

gauč. Nič! Vybral som spod postelí všetky haraburdy, aby sa prečistil priestor, no po Ovoniavačovi ani stopa!

Raz, bol večer a pršalo, som sa započúval do zvuku mixéra, ktorý vychádzal z bytu nado mnou. Nebolo by na tom nič čudné... keby susedia včera neodišli na trojtýždňovú dovolenku

Mixér stíchol a vystriedal ho hrmot, ako keď sa na zemi rozsype kuchynský riad, hrnce, vidličky. Zaklonil som hlavu s pohľadom upretým na strop a srdce mi búšilo tak, až som ho počul.

Dokáže sa Ovoniavač pohybovať medzi bytmi? Keď sa môže ukrývať v jednom byte, potom asi áno. Takže nie je až taký majster v ukrývaní. Keď počuje, že sa vraciam z mesta alebo vstávam ráno z postele, schová sa u susedov, ktorí práve nie sú doma. V bytovke je dvadsať bytov. Vždy sa nájde jeden prázdny.

Ale čo ak má každý byt Ovoniavača? Nielen v tomto činžiaku, ulici, meste či štáte, ale na celom svete? To by znamenalo, že keď sú susedia preč a ja som sám v celom činžiaku, je ich tu minimálne desať! A čo ak sa rozmnožili? Množia sa medzi sebou alebo skrátka začnú existovať?

Väčšina Ovoniavačov si nemôže dovoliť byť taká drzá, ako ten môj, lebo väčšina bytov má viac obyvateľov, celé rodiny. Občas sa však stane nehoda. Batola sa zadusí v spánku alebo vypadne z postielky. Muž si pri holení britvou nešťastne presekne krčnú tepnu a na mieste vykrváca. Žena sa počas sprchovania šmykne na mydle a zlomí si väzy.

A občas Ovoniavač narazí na človeka, ako som ja. Bezdetného samotára bez frajerky, bez rodičov. Len s kocúrom.

Stal som sa autorom jedného hitu. O tri roky si na mňa už nikto nepamätal.

Zamestnal som sa v pekárni. Majiteľovi prevádzky bolo čudné, že chcem chodiť len na nočné, ale s radosťou súhlasil.

Keď idem domov, vezmem si čerstvé pečivo a spokojne pazerám na brieždenie. Radšej sa prechádzam ulicami, kým nie je úplný deň. Až potom idem domov. Nahlas zaštrngám kľúčmi, aby vedel, že prichádzam. Až potom vojdem.

Od kolegu som si zohnal revolver. Ženu mať nemôžem. Čo keby bola v noci sama doma?

Mohol som sa presťahovať, ale on by ma našiel. Čo ak ho raz omrzím? Zmiznem, aby na moje miesto prišiel niekto iný? Možno voňavejší, kto necháva na stole viac zabudnutého jedla? A všimne si tú zmenu vôbec niekto?

Nedávno sa mi stratilo mydlo. Nevieam kam. Proste zmizlo.

Prasa

Dobrý deň, pán šéfredaktor,
včera som Vám e-mailom ponúkol do časopisu článok o útoku domáceho prasaťa na mladíka, ktorý išiel do lesa spáchať samovraždu. Incident si, okrem jeho znetvorenia, vyžiadal život obecného policajta, na ktorého prasa zaútočilo a na mieste ho zabilo. Dnes Vám chcem vyrozprávať jeho pravdivý, neskreslený príbeh, aby ste si urobili lepší obraz a rozhodli sa, či máte o článok záujem.

Na úvod podotýkam, že som prípad konzultoval s náčelníkom miestnej polície – Enzechštejnom (52). Ten mi povedal, že všetko začalo miestnym obyvateľom, sedliakom Jozefom G. (†75). Ten žil so svojou manželkou Jarmilou G. (†72) za dedinou, vysoko v horách. Do dediny schádzali väčšinou len raz mesačne, pre dôchodok. Mäso, zeleninu a ovocie si dochovali a dopestovali sami.

Žena zomrela na jar 2010, ale nikto okrem neho o tom nevedel. Muž pochoval telo svojej manželky za domom pri plote, kde sa končilo humno a začínal les. Úmrtie nikomu neoznámil najbližšie dva roky, potom sám zomrel. Až vtedy sa to prevalilo a k tomu smeruje môj príbeh.

Keď sa niekto z dediny na jeho manželku opýtal, Jozef G. si vymyslel, že musela súrne odísť do Pezinku za svojou ťažko chorou sestrou a starať sa o ňu. Dôchodok poberal za ňu, mal splnomocnenie.